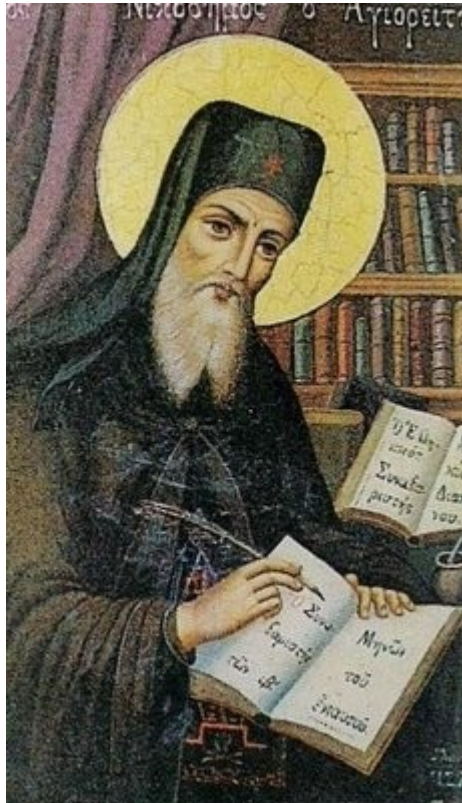

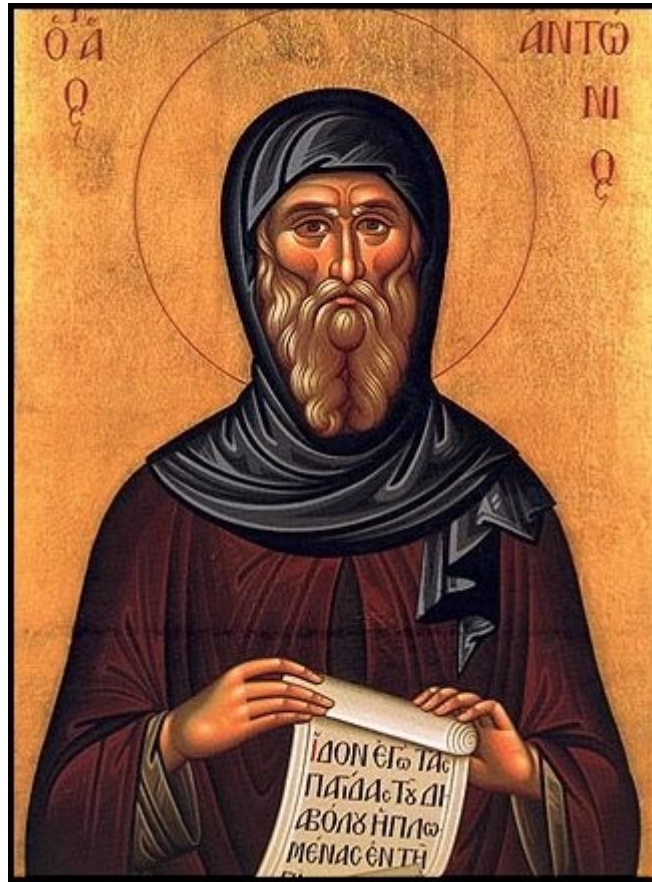
ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥΣ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΥΠΟ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

Αντώνιος, ο μέγας πατήρ (της ορθοδοξίας), ο κορυφαίος στο χορό των ασκητών της ερήμου, ήγκμασε επί της βασιλείας Κωνσταντίνου του Μεγάλου, γύρω στα 330 από της γεννήσεως του Χριστού. Ήταν σύγχρονος του Μεγάλου Αθανασίου, ο οποίος έγραψε κατά πλάτος και βάθος τον βίον του. Είχε απαλλαγή από τα πάθη και έφθασε σε ακρότατα ύψη αρετής και απάθειας. Ονομάζει τον εαυτό του «ιδιώτην» και ήταν αγράμματος, είχε όμως διδάσκαλο άνωθεν τη σοφία του Πνεύματος, που συνετίζει, σωφρονίζει και φωτίζει ψαράδες και «νηπίους» (απλούς) ανθρώπους. Από τη σοφία αυτή φωτισμένος και εμπνευσμένος, έδωκε και άλλες πολλές ιερές και πνευματικές υποθήκες, που αφορούσαν διάφορες υποθέσεις, καθώς και σοφότερες αποκρίσεις (γεμάτες πνευματικότητα) σε διάφορους χριστιανούς, που ζητούσαν να ωφεληθούν ψυχικά, όπως φαίνεται σε πολλά μέρη των «Γεροντικών» βιβλίων. Αλλά εκτός απ' αυτές, άφησε ο αοίδιμος και τα εκατόν εβδομήκοντα «κεφάλαια» που περιλαμβάνονται στο βιβλίο αυτό. Ότι τα κεφάλαια αυτά, είναι καθαρό γέννημα της «θεοειδούς» διανοίας του. Το επιβεβαιώνει εκτός των άλλων και ο οσιομάρτυς Πέτρος από την Δαμασκό. Αλλά και το ύφος της φρασεολογίας, όχι μόνον αφαιρεί κάθε αμφιβολία, αλλά και κραυγάζει σ' όσους τα μελετούν από περιέργεια, πως είναι σύγχρονα της ιεράς εκείνης αρχαίας εποχής (του αγίου Πατρός). Δεν πρέπει συνεπώς ν' απορεί κανείς αν χάριν της απλότητας, ξέφυγε το φραστικό ύφος και είναι κάπως παραμελημένο και αρχαϊκό. Το θαυμαστόν είναι ότι με την τόση απλότητα της φράσεως, προσφέρεται τόσο μεγάλη σωτηρία και ωφέλεια σ' όσους τα διαβάζουν. Πόσο ζωηρή πειστικότητα έχουν πραγματικά οι παραινέσεις αυτές! Πόση γλύκα στάζουν και γενικά πως αναβρύζουν το χρηστό ήθος και την σωστή ευαγγελική πολιτεία! Πάντως θα τη γνωρίσουν την ηδονή τους, όσοι θα γευθούν το πνευματικό αυτό μέλι στο «νοητό φάρυγγα» της διανοίας τους.

ΑΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥΣ

Πρώτα, λοιπόν, ας ξέρουμε, ότι οι δαίμονες, όχι γιατί λέγονται δαίμονες, έτσι κι' έγιναν. Διότι ο Θεός δεν έκαμε τίποτα κακό. Καλοί πλάσθηκαν κι' αυτοί. Επειδή όμως ξέπεσαν από το ουράνιο φρόνημα (από την αγαθή πνευματική προαίρεση) και του λοιπού κυλιούνται γύρω από τη γη (διαρκώς ασχολούνται περί τα γήινα), τους μεν Έλληνες εξαπάτησαν με τις (μυθολογικές) φαντασίες των, από φθόνο δε προς εμάς τους Χριστιανούς, κινούν τα πάντα εναντίον μας, θέλοντας να μας εμποδίσουν την άνοδό μας προς τους ουρανούς, για να μην ανεβούμε εμείς εκεί, απ' όπου έπεσαν αυτοί.

Γι' αυτό, είναι ανάγκη πολλής προσευχής και ασκήσεως, ώστε ο καθένας, λαβαίνοντας δια του Αγίου Πνεύματος χάρισμα διακρίσεως πνευμάτων, να μπορέσει να γνωρίσει τις πανουργίες τους. Ποιοι π.χ. είναι λιγότερο φαύλοι, ποιοι είναι φαυλότεροι, σε τι επιτηδεύεται με ιδιαίτερη φροντίδα κι επιμέλεια και πως ανατρέπεται και διώχεται ο καθένας τους. Γιατί είναι πολλές οι πανουργίες τους και τα κινήματα της επιβουλής των εναντίον μας.

Ο μακάριος Παύλος κι' οι μαθητές του, τα είχαν μάθει τα τεχνάσματα αυτά και έλεγαν: «Διότι δεν αγνοούμε τα νοήματά του» (τις μηχανορραφίες του) Β' ΚΟΡ Β,11.

εμείς δε οφείλομε, βάσει της πείρας που έχομε απ' αυτά, να διορθώνομε ο ένας του άλλου τις ζημιές, που τυχόν έπαθε απ' αυτούς. Γι' αυτό, λοιπόν, κι' εγώ, μιας κι' έχω μερική πείρα από αυτά, θα σας τα ειπώ, γιατί είστε τέκνα μου πνευματικά.

ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΣ ΜΑΣ.

Λοιπόν, αν δουν οι δαίμονες και όλους τους άλλους, βέβαια, Χριστιανούς, μα περισσότερο τους μοναχούς, να δείχνουν φιλοπονία στην άσκηση και να-προκόβουν, πρώτα μεν επιτίθενται και πειράζουν, βάζοντας αλλεπάλληλα εμπόδια στο δρόμο τους. Τέτοια διαβολικά σκάνδαλα είναι οι πονηρές σκέψεις — οι πονηροί διαλογισμοί. Αλλά δεν πρέπει εμείς να φοβόμαστε τις ύπουλες αυτές ενέργειές τους. Διότι, με προσευχές και νηστείες και με πίστη προς τον Κύριο, πέφτουν αμέσως μόνοι τους.

Αλλά και αφού πέσουν, δεν παύουν, αλλά και πάλιν έρχονται πανούργα και δόλια. Όταν δεν κατορθώσουν στα φανερά να εξαπατήσουν την καρδιά με βρώμικους, μα ηδονικούς λογισμούς, επιτίθενται πάλιν με άλλον τρόπο. Πλάθουν φαντάσματα και προσπαθούν να μας εκφοβίσουν, υποκρινόμενοι διάφορες μορφές και εμφανίσεις. Μιμούνται γυναίκες, θηρία, ερπετά, και πλήθος στρατιωτών ή αλλάζουν τα μεγέθη των πραγμάτων.

Αλλ' ούτε και τότε πρέπει να δειλιάζουμε με τα φαντάσματά τους αυτά. Γιατί δεν είναι τίποτε και γρήγορα εξαφανίζονται, εάν μάλιστα ο καθένας μας οχυρώνει τον εαυτό του με την πίστη και το σημείον του Σταυρού.

Είναι και τολμηροί και πολύ αναιδείς, γιατί ακόμη κι' αν νικηθούν μ' αυτόν τον τρόπο και πάλιν επιτίθενται με άλλον τρόπο.

Προσποιούνται ότι μαντεύουν και προλέγουν τα μέλλοντα και παρουσιάζονται ψηλοί ως τη στέγη και με φαρδιές πλάτες, ώστε όσους δεν μπορέσουν ν' απατήσουν με τους λογισμούς, μήπως τους παρασύρουν με τέτοιες τρομερές φαντασίες. Εάν όμως βρουν την ψυχή ασφαλισμένη στην πίστη και την ελπίδα της διανοίας, προσκαλούν του λοιπού τους αρχηγούς των.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Έλεγε, πως πολλές φορές φαίνονται όπως φανέρωσε ο Κύριος τον διάβολο εις τον Ιώβ, λέγοντας του:

«Λάμπουν τα μάτια του ως είδος εωσφόρου — σαν ήλιος χαραυγής.

Από το στόμα του πηδούν λαμπάδες αναμμένες κι' εκσφενδονίζονται φωτιάς κομμάτια, απ' τα ρουθούνια του βγαίνει καπνός, όπως από καμίνι που σιγοκαίγεται με -πυρακτωμένα κάρβουνα. Είναι η ψυχή του θράκα αναμμένη και φλόγα βγαίνει απ' το στόμα του» ΙΩΒ ΜΑ, 9-12.

Έτσι εμφανιζόμενος ο άρχοντας των δαιμόνων φοβερίζει, όπως προείπα, γιατί καυχείται για μεγάλα πράγματα ο πανούργος, όπως τον απέδειξε ο Κύριος και πάλι στον Ιώβ, λέγοντας:

«Θωρεί το σίδερο για άχυρο και το χαλκό σαν σάπιο ξύλο και θεωρεί τη θάλασσα σαν φιαλίδιο του με αρωματάκι, πως έχει στην ιδιοκτησία του σαν λάφυρα τα Τάρταρα της Αβύσσου και την ίδια την Αβύσσο τη λογαριάζει για περίπατο του». ΙΩΒ ΜΑ, 18-24

Αλλά και μέσω του Προφήτου μας απεκάλυψε ο Κύριος τις πανουργίες του διαβόλου, λέγοντας πως: «Είπεν ο εχθρός: Αδιάκοπα θα το επιδιώξω και δεν μπορεί παρά να κυριέψω τον άνθρωπο». ΕΞΟΔΟΣ ΙΕ, 9

Και με άλλον Προφήτη μας αποκαλύπτει πως μεγαλοκαυχείται ο διάβολος, λέγοντας:

«θα καταλάβω με το χέρι μου την οικουμένη όλη, σαν μια φωλιά πουλιού και θα τη σηκώσω όπως παίρνω τα εγκαταλειμμένα αυγά» ΗΣ. 1,14.

Και γενικά, με τέτοια επιχειρήματα κομπάζουν και τέτοια υπόσχονται, για να απατήσουν τους θεοσεβείς. Αλλά εμείς και πάλιν οι πιστοί ούτε μ' αυτά πρέπει να φοβόμαστε τις φαντασίες του διαβόλου και να προσέχουμε τις φωνές του, γιατί ψεύδεται και δεν λέει ολωσδιόλου τίποτε το αληθινό.

«Μη σε μέλει που, τέτοια λέγοντας, αποθρασύνεται τόσο, γιατί σύρεται σαν το θαλάσσιο κήτος (τον καρχαρία) με το αγκίστρι από τον Σωτήρα και του έχει βάλει γύρω στη μύτη χαλινάρια (γκέμια, καπίστρια), όπως στο κτήνος, είναι δεμένος απ' το ρουθόνη με κρίκους σαν τους δραπετές κι' έχει στα χείλη περάσει δακτυλίδι (όπως στους ταύρους)».

Έχει δεθεί από τον Κύριο σαν (ασήμαντο) σπουργίτι, για να τον περιπαίζουμε εξευτελιστικά εμείς. Ακόμη, είναι ριγμένος κατά γης, κι' αυτός και όλα τα δαιμόνια της παρέας του, όπως τα φίδια κι' οι σκορπιοί, για να καταπατιούνται από μας τους χριστιανούς. ΛΟΥΚ, 1,19

Γνώρισμα της αδυναμίας του αυτής είναι ότι εμείς τώρα, πολιτευόμαστε εναντίον του. Γιατί και δηλώνει πως αφανίζει τη θάλασσα και κατέχει την οικουμένη, να τώρα, που δεν μπορεί να

εμποδίζει την ασκητική ζωή σας, ούτε κι' έμενα, που σας μιλάω εναντίον του.

Ας μη προσέχομε λοιπόν σ' ότι λέει, γιατί ψεύδεται, μήτε και να δειλιάζουμε με τα φαντάσματά του, μιας κι είναι ψεύτικα κι' αυτά.

Γιατί δεν είναι φως αληθινό, αυτό που φαίνεται με τα τεχνάσματα αυτά, αλλά είναι μάλλον τα προοίμια και οι εικόνες του πυρός εκείνου, που Έχει προετοιμασθεί γι' αυτούς (στη Δευτέρα Παρουσία). Ακόμη γιατί προσπαθούν να εκφοβίζουν τους ανθρώπους μ' αυτά, για τα οποία μέλλουν να κατακριθούν.

Έτσι φαίνονται και παρ' όλα αυτά εξαφανίζονται χωρίς να βλάψουν κανέναν από τους πιστούς, παίρνοντας μάλιστα τη μορφή του πυρός που μέλλει να τους δεχτή. Ούτε γι' αυτά λοιπόν, είναι σωστό να τους φοβούμεθα, διότι όλα τους τα τεχνάσματα για τίποτα δεν λογαριάζονται, από τη χάρη του Χριστού.

ΔΟΛΙΕΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΒΟΛΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ ΤΟΥΣ

Είναι και δόλιοι και έτοιμοι να μεταβάλλονται και μετασηματίζονται σε όλα. Πολλές φορές κάνουν πως ψάλλουν μουσικά, χωρίς να φαίνονται και χρησιμοποιούν λέξεις από τις Γραφές. Και μερικές φορές, όταν εμείς διαβάζουμε, ευθύς αυτοί επαναλαμβάνουν σαν ηχώ πολλές φορές τα ίδια που έχουν διαβαστεί. Και σαν κοιμόμαστε μας σηκώνουν για προσευχές. Κι' αυτό το κάνουν συνεχώς, ώστε σχεδόν δεν μας αφήνουν ούτε να κοιμηθούμε.

Κάποτε - κάποτε, όταν μεταμορφώνονται σε μοναχούς, προσποιούνται να μιλούν σαν ευλαβείς, για να μας πλανήσουν με το σχήμα μας κι' έπειτα να τραβήξουν όπου θέλουν αυτούς που εξαπάτησαν.

Αλλά δεν πρέπει να τους προσέχομε, έστω κι' αν μας ξυπνούν για προσευχή και αν μας συμβουλεύουν να μη τρώμε καθόλου ή αν προσποιούνται πως μας κατηγορούν και μας κοροϊδεύουν για κείνα που κάποτε μας έκαναν συγκατάβαση.

Διότι δεν τα κάνουν αυτά από ευλάβεια ή για την αλήθεια, αλλά για να φέρουν σε απελπισία τους ακέραιους και να ειπούν πως είναι ανώφελη η ασκητική ζωή, να κάμουν τους ανθρώπους να τη σιχαθούν, διότι δήθεν η μοναχική ζωή είναι φορτική και βαρύτατη και να εμποδίσουν όσους πολιτεύονται εναντίον τους.

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΦΙΜΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΑΣ

Ο Προφήτης Αββακούμ σταλμένος από τον Κύριο, κάτι τέτοιους δαίμονες ελεεινολογούσε, λέγοντας τα εξής: «Αλίμονο σ' εκείνον που ποτίζει τον πλησίον του με το ποτήρι της οργής του, που φέρνει θολερή καταστροφή». ΑΒΒΑΚΟΥΜ Β, 15.

Διότι τα τέτοια τεχνάσματα και ενθυμήματα μεταστρέφουν τον άνθρωπο που παίρνει το δρόμο για την αρετή.

Αλλά και ο ίδιος ο Κύριος και για τον εαυτό του, παρ' όλον ότι έλεγαν την αλήθεια οι δαίμονες (γιατί στ' αλήθεια το έλεγαν: Συ είσαι ο Υιός του Θεού), όμως τους φίμωνε και τους εμπόδιζε να το διαλαλούν, μήπως, καμιά φορά, μαζί με την αλήθεια, σπείρουν από πάνω και τη δική τους την κακία και για να μας συνηθίσει κι' εμάς, ποτέ να μην τους προσέχομε, έστω κι' αν φαίνονται πως λένε την αλήθεια.

Διότι, ενώ έχουμε τις Άγιες Γραφές και την ελευθερία από τον Σωτήρα, είναι απρεπές να διδασκώμεθα από το διάβολο, ο οποίος δεν φύλαξε το δικό του αξίωμα, που του όρισε ο Θεός, αλλά θέλησε άλλα άντ' άλλων.

Δια τούτο κι' όταν ακόμη λέει λέξεις από τις Γραφές τον εμποδίζει (ο Θεός) λέγοντας: «Και στον αμαρτωλό είπε ο Θεός, διατί διηγείσαι εσύ τα δικαιώματά μου (τους νόμους μου) και πιάνεις τη διαθήκη μου με το στόμα σου;» ΨΑΛΜΟΙ ΜΘ16.

Όλα τα κάνουν τα δαιμόνια και φωνάζουν και θορυβούν και υποκρίνονται και ταραάζουν το περιβάλλον για ν' απατήσουν τους ακέραιους (τους σταθερούς στην πίστη).

Ακόμη κάνουν και χτύπους και γελούν ανόητα και σφυρίζουν. Κι' αν δεν τους προσέχει κανείς, αρχίζουν να κλαίνε και θρηνούν γιατί νικήθηκαν.

ΝΑ ΚΩΦΕΥΟΜΕ ΣΤΙΣ ΥΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ

Ο Κύριος λοιπόν, ως Θεός φίμωσε τους δαίμονας κι' εμείς που μάθαμε πολλά από τους Αγίους, πρέπει να ενεργούμε σύμφωνα μ' εκείνους και να μιμούμεθα την ανδρεία τους. Διότι κι' εκείνοι, παρατηρώντας όλα αυτά, έλεγαν: «Ενώ συνάγεται ο αμαρτωλός εναντίον μου, κουφαίνομαι και

ταπεινώνομαι και σιωπώ (από αγαθά ελατήρια και όχι από ανάγκη») ΨΑΛΜΟΣ ΜΗ 2-3.
Και πάλιν: «Εγώ δε, σαν τον κουφό, δεν άκουγα (τα λόγια τους) και σαν να ήμουν άλαλος, δεν έβγαζα μιλιά απ' το στόμα μου, κι' έκανα πως δεν ακούω και πως δεν προσέχω τους άδικους ελέγχους των» ΨΑΛΜΟΣ ΛΖ 14-15

Κι' εμείς λοιπόν, ας μην τους ακούμε, σαν ξένοι που μας είναι, μήτε να τους υπακούμε, έστω κι' αν μας ξεσηκώνουν για προσευχή ή αν φωνάζουν για νηστείες, αλλά να προσέχουμε στην πρόθεσή μας να ασκηθούμε μάλλον και να μην απατόμεθα απ' αυτούς, που όλα τα κάνουνε με δόλο.

Δεν πρέπει δε να τους φοβούμεθα, έστω κι' αν φαίνονται ότι μας επιτίθενται ή κι' αν μας απειλούν με θάνατο, διότι είναι ανίκανοι και δεν μπορούν τίποτα να κάμουν, παρά μόνο να φοβερίζουν.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΕΡΙΟΡΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΑΠΕΙΛΕΣ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΕΣ

Γι' αυτό που πρόκειται να σας ειπώ, σας έχω ήδη μιλήσει πρόχειρα. Αλλά και τώρα δεν θα βαρεθώ να σας μιλήσω εκτενέστερα για όσα αφορούν τους δαίμονες, γιατί η υπόμνησης αυτή θα σας εξασφαλίσει.

Όταν ο Κύριος ήλθε στη γη, ξέπεσε ο εχθρός και αδυνάτισαν οι δυνάμεις του. Γι' αυτό και δεν μπορεί να κάμει τίποτε. Σαν τύραννος όμως που είναι, δεν ησυχάζει, καίτοι έπεσε, αλλ' απειλεί έστω και με λόγια μόνον. Μαζί με τ' άλλα ας το σκέφτεται καθέννας από σας κι' αυτό και θα μπορεί να καταφρονεί τα δαιμόνια.

Και αν μεν ήσαν ντυμένοι τέτοια σώματα, σαν τα δικά μας, θα μπορούσαν να λένε, ότι κρύβονται οι άνθρωποι και δεν τους βρίσκουμε, αλλ' άμα τους βρούμε τους βλάπτουμε, θα μπορούσαμε κι' εμείς να κρυβόμαστε, ώστε να μη μπορούν να μας βρουν, γιατί θα τους κλείναμε τις πόρτες. Όμως δεν είναι έτσι. Αλλά μπορούν να μπουν και με κλειστές τις πόρτες και βρίσκονται σ' όλον τον αέρα κι' αυτοί και ο πρώτος μεταξύ τους διάβολος.

Είναι και κακοθελητές και έτοιμοι να βλάπτουν και όπως Είπεν ο Σωτήρ: «Είναι εξ αρχής ανθρωποκτόνος ο πατήρ της κακίας διάβολος» ΙΩΑΝ Η, 44. Αλλά εμάς δεν μπόρεσε να μας φονέψη πνευματικά και ζούμε τώρα κατά τον τρόπο του Χριστού και πολιτευόμεθα όλο και περισσότερο εναντίον τους.

Είναι φανερό πως δεν περνάει τίποτα απ' το χέρι τους, μιας και ούτε ο τόπος τους εμποδίζει να μας επιβουλεύονται, ούτε μας βλέπουν σαν φίλους των για να μας λυπηθούν, ούτε φιλάγαθοι είναι για να μας διορθώσουν. Αλλά μάλλον είναι πονηροί και τίποτε δεν τους απασχολεί, παρά να βλάπτουν αυτούς που αγαπούν την αρετή και τους θεοσεβείς.

Επειδή όμως δεν έχουν τη δύναμη τίποτε να κάνουν, γι' αυτό και δεν το κάνουν, παρά μονάχα φοβερίζουν. Διότι, εάν μπορούσαν, δεν θ' αργοπορούσαν, αλλ' ευθύς θα ενεργούσαν το κακό, γιατί είναι έτοιμοι και προδιατεθειμένοι σ' αυτό και μάλιστα εναντίον μας.

Και να, αλήθεια, τώρα που συγκεντρωθήκαμε, μιλάμε εναντίον τους και ξέρουν καλά, ότι, εφ' όσον εμείς προκόβουμε, αυτοί αδυνατίζουν. Εάν λοιπόν, είχαν την εξουσία, κανέναν από μας τους Χριστιανούς δεν θ' άφηναν να ζει. «Διότι αυτό που σιχαίνεται ο αμαρτωλός είναι η θεοσέβεια» ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ, 25

Κι' επειδή δεν έχουν καμιά δύναμη, γι' αυτό μάλλον τους εαυτούς των πληγώνουν, γιατί δεν μπορούν να κάμουν τίποτε απ' όσα απειλούν.

Έπειτα, για να μην τους φοβόμαστε, πρέπει να σκεφτόμαστε και το εξής: Εάν είχαν τη δυνατότητα, δεν θα ερχόταν τόσο πολλοί, σαν όχλος, ούτε θα έκαναν φαντάσματα, ούτε θα μηχανεύοντο πως να αλλάζουν διαρκώς μορφές και τρόπους εμφανίσεως, αλλά θ' αρκούσε να έρθει ένας και μόνον, για να μας κάνη αυτό που και μπορεί και θέλει. Πολύ περισσότερο, διότι όποιος έχει την εξουσία, δεν σκοτώνει με φαντάσματα, ούτε με το πλήθος του φοβερίζει, αλλ', ευθύς ως το θελήσει, κάνει κατάχρηση της εξουσίας του.

Αλλά οι δαίμονες, επειδή δεν μπορούν να κάμουν τίποτε, παίζουν σαν ηθοποιοί επί σκηνής, αλλάζουν τις μορφές των και φοβίζουν τα μικρά παιδιά με τη φαντασία του πλήθους των και με τις εναλλαγές μορφών, πράγματα δηλαδή, από τα οποία οφείλουμε περισσότερο να τους καταφρονούμε, σαν αδύνατους.

Ο αληθινός άγγελος, που στάλθηκε από τον Κύριο κατά των Ασσυρίων, δεν έλαβε ανάγκη να συνοδευθή από πλήθος, ούτε από εξωτερική (των ενδυμασιών και της μορφής) φαντασία, ούτε από κτύπους ή κρότους, αλλά έκαμε ήρεμα χρήσιν της εξουσίας του και σκότωσε αμέσως

εκατόν ογδόντα πέντε χιλιάδες. Δ. ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΙΘ, 35.

Αυτά κάνει ο άγγελος ο Ισχυρός. Αλλά οι αδύνατοι δαίμονες τίποτε δεν μπορούν να κάμουν, τέτοιοι που είναι, έστω κι αν προσπαθούν να εκφοβίσουν με τα φαντάσματά τους.

ΟΙ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΙΩΒ ΚΑΙ Η ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Εάν σκεφθεί κανείς τα παθήματα του ΙΩΒ και ειπεί:

Γιατί λοιπόν όταν βγήκε ο διάβολος (από την παράστασή του ενώπιον του Θεού), τα έκαμε όλα κατ' αυτού; και τον απογύμνωσε από τα υπάρχοντά του, σκότωσε τα τέκνα του κι εκείνον τον χτύπησε με πληγή φρικτή και οδυνηρή ;

Ας ξέρη πάλιν αυτός που ερωτά, ότι δεν ήταν ο διάβολος ο Ισχυρός, αλλά ο Θεός, που του παρέδωσε τον Ιώβ για δοκιμασία (της πίστεως και της υπομονής του). Και επειδή δεν μπορούσε να κάμει τίποτε, ζήτησε από το Θεό την άδεια και, μόλις την έλαβε, έκαμε ότι έκαμε εναντίον του Ιώβ.

Ωστε κι απ' αυτό βγαίνει περισσότερο επιβαρημένος ο εχθρός, διότι, καίτοι ήθελε, ούτε εναντίον και ενός μόνον δικαίου ανθρώπου μπόρεσε να κάνει τίποτα διότι, αν είχε δύναμη, δεν θα ζητούσε την άδεια επειδή τη ζήτησε, όχι μια, αλλά και για δεύτερη φορά, απ' αυτό φαίνεται ότι είναι ανίκανος και δε μπορεί να κάνει τίποτε.

Και το θαυμαστό βέβαια, δεν είναι ότι δεν μπόρεσε τίποτε εναντίον του Ιώβ, αλλά ότι ούτε κατά των κτηνών του θα γινόταν καταστροφή, εάν δεν το επέτρεπε ο Θεός, μα ούτε κατά των χοίρων έχει την εξουσία. Διότι, όπως γράφει το Ευαγγέλιο, «Παρακαλούσαν τον Κύριο, λέγοντας:

Επίτρεψέ μας να απέλθομε στους χοίρους». ΜΑΤΘΑΙΟΣ Η, 31.

Εάν λοιπόν δεν έχουν εξουσία ούτε στους χοίρους, πολύ περισσότερο δεν έχουν εξουσία στους ανθρώπους, πούνε πλασμένοι κατ' εικόνα Θεού.

ΠΟΥ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ Η ΘΕΩΡΙΑ «ΤΟΥ ΠΑΤΕΙΝ ΕΠΑΝΩ ΟΦΕΩΝ ΚΑΙ ΣΚΟΡΠΙΩΝ»

Άρα, το Θεό μονάχα πρέπει να φοβούμεθα, κι' αυτούς να τους καταφρονούμε και να μην τους φοβόμαστε καθόλου. Αλλά, όσο περισσότερο πράττουν αυτοί αυτά, τόσο και περισσότερο να επαυξάνομε εμείς την άσκησή μας εναντίον τους.

Διότι μέγα όπλο κατ' αυτών είναι η ορθή (ακριβής και σωστή) ζωή και η πίστης προς τον Θεόν. Φοβούνται πράγματι τη νηστεία των ασκητών, την αγρυπνία, τις προσευχές, την πραότητα, τον ήσυχο χαρακτήρα, τον αφιλάργυρο, τον ακενόδοξο (την έλλειψη ψωρουπερηφάνειας), την ταπεινοφροσύνη, το φιλόπτωχον, τις ελεημοσύνες, το αόργητον και προ πάντων την ευσέβεια προς τον Χριστό.

Γι' αυτό βέβαια και τα κάνουν όλα, για να μην υπάρχουν ενάρετοι, που θα τους καταπατούν..

Διότι ξέρουν καλά τη χάρη που δόθηκε εναντίον τους από τον Σωτήρα στους πιστούς, όπως ο ίδιος το είπε: «Ιδού σας έχω δώσει την εξουσία να πατάτε πάνω σε φίδια και σκορπιούς (να εξουδετερώνετε ανθρώπους δόλιους σαν φίδια και επικίνδυνους σαν τους σκορπιούς) και πάνω σ' όλη τη δύναμη του εχθρού». ΛΟΥΚΑ Ι, 19

ΠΩΣ ΠΡΟΛΕΓΟΥΝ ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

Αν λοιπόν μερικές φορές υποκρίνονται ότι προλέγουν τα μέλλοντα, ας μην τους το παραδέχεται κανείς. Γιατί συχνά, από πολλές ημέρες πριν, λένε για τους αδελφούς που πρόκειται να μας συναντήσουν. Και έρχονται υστέρτα εκείνοι. Αλλά το κάνουν αυτό, όχι από το ενδιαφέρον τους για όσους τους ακούνε, αλλά για να τους πείσουν να τους πιστεύουν έτσι (για προφήτες) και τότε να τους καταστρέψουν, μιας και τους κάμουν υποχείριους. Γι' αυτό, δεν πρέπει να τους δίνουμε προσοχή, αλλά κι' όταν κάτι προλέγουν, να μη τα παραδεχόμαστε, αφού δεν τάχομε ανάγκη.

Μιας κι' έχουν σώματα ελαφρότερα των ανθρώπων και βλέπουν αυτούς που ξεκίνησαν ναρθούν σε μας, γιατί να είναι θαυμαστόν, ότι τρέχουν, τους προλαβαίνουν στο δρόμο και μας ειδοποιούν; Έτσι μπορεί να προλέγει κι' ένας καβαλάρης, προσπερνώντας αυτούς που πάνε με τα πόδια. Ωστε, ούτε και γι' αυτό είναι ανάγκη να τους θαυμάζουμε. Διότι τίποτε από τα μη γενόμενα δεν προγνωρίζουν, αλλά μόνον ο Θεός τα ξέρει όλα προτού να γίνουν. ΔΑΝΙΗΛ ΣΩΣΑΝΝΑ, 42

Αυτοί προτρέχουν σαν κλέφτες και αναγγέλλουν όσα βλέπουν. Σε πόσους ν' ανακοινώνουν τώρα,

ότι συγκεντρωθήκαμε και μιλάμε εναντίον τους, προτού να φύγει κάποιος από μας και πριν τ' ανακοινώσει κανείς άλλος! Αυτό όμως το κάνει κι' ένα παιδάκι - ταχυδρόμος, άμα προλάβει άλλον που τυχόν βραδυπορεί. Να τι θέλω να πω: Αν κανείς ξεκινήσει από τη Θηβαΐδα ή από καμιά άλλη χώρα, πριν μεν αρχίσει να βαδίζει, δεν γνωρίζουν οι δαίμονες αν θα περπατήσει • ευθύς ως τον δουν να προχωρεί, προτρέχουν και προτού να φθάσει αυτός, ειδοποιούν. Έτσι συμβαίνει, ώστε οι οδοιπόροι ναρθούν έπειτα από μέρες. Πολλές όμως φορές τυχαίνει να γυρίσουν πίσω οι ταξιδιώτες, οπότε διαψεύδονται.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΛΗΜΜΥΡΕΣ ΤΟΥ ΝΕΙΛΟΥ Κ.Α.Π.

Έτσι φλυαρούν πότε -πότε και για το νερό του ποταμού (Νείλου). Γιατί, βλέποντας να πέφτουν πολλές βροχές στα μέρη της Αιθιοπίας και ξέροντας ότι από κείνες τις βροχές γίνεται η πλημμύρα του ποταμού, προτρέχουν και το λένε προτού να έλθει το νερό στην Αίγυπτο. Αυτό όμως και οι άνθρωποι θα μπορούσαν να το πουν, αν μπορούσαν να τρέξουν σαν εκείνους. Και όπως ο σκοπός του Δαυίδ, ανεβαίνοντας σε ψηλό μέρος, έβλεπε κάποιον που ερχόταν πρωτύτερα από άλλον σκοπό, που ήταν χαμηλά στις υπώρειες του βουνού και προτρέχοντας, έλεγε πριν από άλλους σκοπούς, όχι όσα δεν έγιναν, Αλλά αυτά, που κείνη την ώρα είχανε μπει μπροστά και γίνονταν, έτσι κι' αυτοί (οι δαίμονες) προτιμούν να κουράζονται και ειδοποιούν άλλους (μοναχούς), μόνον για να τους απατούν. Αν όμως η Πρόνοια του Θεού αποφασίσει εν τω μεταξύ κάτι, για τα νερά ή για τους οδοιπόρους (διότι της είναι δυνατόν π. χ. να προλάβει κάθε πλημμύρα), τότε αποδείχνονται ψεύτες οι δαίμονες και θάχαν ξεγελαστή όσοι τους είχαν δώσει προσοχή.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΑΝΤΕΙΑ - ΟΙ ΠΡΟΓΝΩΣΕΙΣ

Έτσι είχαν συσταθεί τα μαντεία των Ελλήνων κι' έτσι πλανήθηκαν από τους δαίμονες στην αρχαιότητα. Αλλά έπαψε του λοιπού η πλάνη, ως εξής: Ήλθε ο Κύριος, ο οποίος, μαζί με την πανουργία τους, κατήργησε και τους δαίμονες.

Διότι τίποτε δεν γνωρίζουν μόνοι τους, αλλά, σαν κλέφτες, προβάλλουν όσα βλέπουν σε άλλους και μάλλον παρατηρούν και συμπεραίνουν, παρά προγνωρίζουν.

Συνεπώς, κι' αν κάποτε λένε κάτι αληθινό, ούτε τότε να τους θαυμάζει κανείς.

Διότι και οι γιατροί, από την πείρα που έχουν των νοσημάτων, όταν παρατηρήσουν και σε άλλους την ίδια αρρώστια, πολλάκις προλέγουν την εξέλιξή της, γιατί συνήθισαν τον εαυτό τους να στοχάζονται και να βγάζουν συμπεράσματα.

Και οι κυβερνήτες πλοίων και οι γεωργοί πάλιν, παρατηρώντας από συνήθεια την κατάσταση του αέρος, προλέγουν αν θα χειμωνιάση ή θα γίνει καλοκαιρία. Και δεν μπορεί να πει κανείς γι' αυτό, ότι προλέγουν από θεία έμπνευση, αλλά από την πείρα και τη συνήθεια.

Εάν κάποτε λοιπόν και οι δαίμονες στοχαζόμενοι λένε τα ίδια, ας μην τους θαυμάζει κανείς γι' αυτό, μήτε να τους δίνει προσοχή. Διότι, κατά τι είναι χρήσιμο σ' αυτούς που τους ακούνε, να μαθαίνουν απ' αυτούς μπροστά από λίγες μέρες, αυτά που πρόκειται να συμβούν; Η ποια επείγουσα ανάγκη υπάρχει, να γνωρίζει κανείς αυτά; Και είναι ζήτημα αν τα γνωρίζει αληθινά.

Διότι αυτό (η πρόγνωση) δεν είναι από κείνα που κάνουν αρετή, ούτε πάντως είναι γνώρισμα αγαθού ήθους. Διότι κανείς μας δεν καλοτυγχίζεται, πως έχει μάθει και γνώρισε κάτι, αλλά ο καθένας μας θα κριθί, αν τήρησε την πίστη και αν ειλικρινώς φύλαξε τας εντολάς.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΣΤΙΣ ΔΙΑΒΟΛΙΚΕΣ ΠΡΟΓΝΩΣΕΙΣ ΤΟ ΔΙΟΡΑΤΙΚΟ ΧΑΡΙΣΜΑ

Όστε, δεν πρέπει να δίδομαι μεγάλη σημασία σ' αυτά, ούτε να ασκητεύομε και να κοπιάζομε για να προγνωρίζωμε, αλλά πως να πολιτευόμεθα καλώς, για να αρέσομε στο Θεό. Και πρέπει να προσευχόμεσθε, όχι για να προγνωρίζωμε, ούτε για να αποκτάμε αυτό ως αμοιβή της ασκήσεως, αλλά για να μας γίνει ο Κύριος συνεργός στη νίκη κατά του διαβόλου.

Αν δε καμιά φορά μας ενδιαφέρει και να προγνωρίζωμε κάτι, ας κρατάμε καθαρή τη διάνοιά μας. Γιατί εγώ πιστεύω, ότι η ψυχή, η οποία είναι καθαρή απ' όλες τις απόψεις και μένει φυσική, μπορεί να γίνει διορατική και να βλέπει περισσότερα και μακρύτερα από τους δαίμονες, γιατί θα έχει τον Κύριο, που θα της τα φανερώνει όλα. Τέτοια ήταν και η ψυχή του Προφήτη Ελισαίου, η οποία διέβλεπε όσα έπραξε και έπαθε ο Γιεζί, Δ, ΒΑΣΙΛΕΩΝ Ε, κι' έβλεπε τις δυνάμεις που της παραστεκόταν. Δ ΒΑΣΙΛ. ΣΤ, 17

ΟΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΟΙ ΑΓΑΘΕΣ ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Όταν λοιπόν έρχονται τη νύχτα προς εσάς και θέλουν να σας πουν τα μέλλοντα ή λέγουν: εμείς είμαστε άγγελοι, μην τους προσέχετε, γιατί ψεύδονται.

Και αν επαινούν την άσκησή σας και σας μακαρίζουν, μήτε να τους υπακούετε, μήτε να προσποιείσθε καν ότι τους ακούτε. Σφραγίζετε δε περισσότερο τους εαυτούς σας και τον οίκο σας (με το σημείον του Σταυρού) και προσεύχεσθε και θα τους δείτε να γίνονται άφαντοι. Διότι είναι πραγματικά δειλοί και πολύ Φοβούνται το σημείον του Κυριακού Σταυρού, επειδή βέβαια ο Σωτήρας μας, αφού τους απογύμνωσε με το Σταύρο του, τους εξέθεσε για παραδειγματισμό μας.

Κι' αν στήσουν αναιδέστερα αισχρό χορό παριστάνοντας διάφορες και ποικίλες χλευαστικές φαντασίες, μη φοβηθείτε, μήτε να ζαρώνετε, μήτε τα καλά τους να προσέχετε. Γιατί είναι εύκολο και μπορετό να διακρίνετε την παρουσία των αγαθών πνευμάτων και των φαύλων (αισχρών), επειδή ο Θεός μας δίνει αυτό το χάρισμα.

Διότι, η μεν οπτασία των Αγίων δεν είναι ταραγμένη, γιατί ούτε θα φιλονικήσει, ούτε θα καυγαδίσει, ούτε θ' ακούσει κανέναν τη φωνή της. ΗΣΑΪΑΣ ΜΒ 1-2

Ήσυχια δε και με πραότητα γίνεται η παρουσία τους, ώστε ευθύς να γίνεται χαρά και αγαλλίαση και θάρρος μέσα στην ψυχή (που βλέπει την αγία οπτασία). Διότι είναι μαζί τους ο Κύριος, που είναι η δική μας χαρά και η δύναμης του Θεού Πατρός κι' οι λογισμοί που φέρνει η οπτασία αυτή στην ψυχή είναι ατάραχοι και ακύμαντοι, έτσι που όταν η ψυχή καταυγάζετε από την αγία οπτασία, να θεωρεί τους φαινόμενους (αγίους ή αγγέλους).

Διότι, μαζί μ' αυτήν, μπαίνει στην ψυχή εκείνου που τη βλέπει, μία επιθυμία διακαής για τα Θεία και τα μέλλοντα αγαθά, να θέλει να προσκολληθεί κοντά τους κι αν ήταν δυνατόν, να έφευγε από τη γη μαζί τους.

Αν δε παρ' όλα αυτά ως άνθρωποι, φοβηθούν ίσως μερικοί την οπτασία των καλών πνευμάτων, τον αφαιρούν το φόβο οι φαινόμενοι άγιοι με την αγάπη τους, όπως έκαμε ο Γαβριήλ στο Ζαχαρία, ΛΟΥΚΑ Α, 13 και ο άγγελος που φάνηκε στο θείο μνημείο στις γυναίκες, ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΗ, 5 καθώς και ο άγγελος στους ποιμένες, που έλεγε στο Ευαγγέλιο, «Μη φοβείσθε». ΛΟΥΚΑΣ Β, 10. Διότι ο φόβος τους ήταν όχι από δειλία της ψυχής, αλλά από την επίγνωση της παρουσίας ανωτέρων πνευμάτων. Τέτοια λοιπόν, είναι η οπτασία των Αγίων.

ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΒΟΛΙΚΟΥ ΟΡΑΜΑΤΟΣ

Η επιδρομή και φαντασία των φαύλων πνευμάτων είναι τεταραγμένη, με χτύπο και ήχο και κραυγή, σαν φασαρία ανάγωγων νεαρών και ληστών. Απ' αυτά γίνεται ευθύς δειλία της ψυχής, τάρραχος και αταξία λογισμών, κατήφεια (κατσούφιασμα), μίσος προς τους άλλους ασκητές, αμέλεια και αδράνεια για τα πνευματικά, λύπη, ανάμνησης των οικείων (ανθρώπων ή πραγμάτων) και φόβος του θανάτου. Επακολουθεί επιθυμία των κακών, αμέλεια προς την αρετή και ακαταστασία του ήθους.

Όταν λοιπόν φοβηθείτε άμα δείτε κανένα όραμα, εάν μεν ο φόβος χαθεί ευθύς αμέσως και άντ' αυτού γίνει χαρά ανεκλάλητη και ευθυμία, θάρρος και ανάκτησης δυνάμεως, αταραξία των λογισμών και τα αλλά που προείπα, καθώς και ανδρεία και αγάπη προς τον Θεό, τότε θαρρείτε και προσεύχεσθε. Γιατί η χαρά και η καλή κατάσταση αυτή της ψυχής, δείχνει του παρουσιαζομένου πνεύματος την αγιότητα. Έτσι ο Αβραάμ, μόλις είδε τον Κύριο ευφράνθη η καρδιά του ΓΕΝ. ΙΗ, και ο Ιωάννης, όταν μίλησε η Θεοτόκος Μαρία, σκίρτησε από αγαλλίαση μέσα στην κοιλιά της μάνας του ΛΟΥΚΑ Α, 41, 44.

Εάν δε, όταν σας φανούν τίποτε οράματα, γίνει ταραχή και χτύπος εξωτερικός και φαντασία κοσμική, (αν παρουσιάζονται δηλαδή, ανθρώπινες απρεπείς πράξεις) και απειλή θανάτου και όσα είπα προηγουμένως, να γνωρίζετε ότι πρόκειται για επίθεση πονηρών πνευμάτων.

ΑΛΛΑ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΝΗΡΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

Και το εξής να έχετε για διακριτικό γνώρισμα: Όταν εξακολουθεί να φοβάται η ψυχή, πρόκειται για παρουσία των εχθρών. Διότι οι δαίμονες δεν αφαιρούν τη δειλία που συνοδεύει τέτοιες εμφανίσεις, όπως την αφήρεσε ο μέγας Αρχάγγελος Γαβριήλ από τη Μαρία και το Ζαχαρία και όπως ο άγγελος που φάνηκε στο μνημείο, στις γυναίκες. Αλλά σαν δουν τους ανθρώπους να φοβούνται, τότε μεγαλώνουν περισσότερο τις φοβερές φαντασίες, για να τους κατατρομάξουν

ακόμα περισσότερο κι' αφού μπουν στο κελί τους, να τους περιπαίξουν σαρκαστικά, λέγοντας:

- Πέστε να μας προσκυνήσετε.

Τους Έλληνες λοιπόν, έτσι τους απάτησαν κι' έτσι έπλασαν αυτοί τους ψευδώνυμους Θεούς τους. Εμάς όμως δεν μας άφησε ο Κύριος να απατηθούμε από το διάβολο, γιατί, τον καιρό που του'κανε κι' αυτού τέτοιες Φαντασίες, τον επετίμησε και του είπε:

- Φύγε από μπροστά μου σατανά, διότι το λέει η Γραφή «Κύριον τον Θεόν σου να προσκύνησες και Αυτόν μονάχα να λατρέψεις». ΜΑΤΘΑΙΟΣ Δ, 10

Όλο λοιπόν και περισσότερο ας καταφρονείται γι' αυτά ο πανούργος από μας. Γιατί αυτό που είπε ο Κύριος, για χάρη μας το έκαμε, ώστε όταν ακούν οι δαίμονες κι' από μας αυτά τα λόγια, ν' ανατρέπονται από τη δύναμη του Κυρίου, που με τα ίδια αυτά λόγια τους επετίμησε.

ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΔΙΑΚΡΙΣΕΩΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Δεν πρέπει όμως να καυχόμαστε, επειδή εκδιώκουμε δαίμονας, ούτε να υπερηφανευόμαστε για θεραπείες, Ούτε να θαυμάζουμε εκείνον μονάχα που εκβάλλει τα δαιμόνια και να εξευτελίζουμε εκείνον που δεν τα διώχνει.

Ας μαθαίνει κανείς καλά την άσκηση και κάθε μοναχού και ή να τον μιμείται και να δείξει ζήλο ή να διορθωθεί.

Διότι το να κάνουμε «σημεία» δεν είναι δικό μας έργο, αλλ' είναι έργο του Σωτήρος, που έλεγε στους μαθητές Του: «Να μη χαίρετε γιατί τα δαιμόνια υποτάσσονται σε σας, αλλά διότι τα ονόματά σας είναι γραμμένα στους ουρανό». ΛΟΥΚΑ Ι, 20

Διότι, το νάχουν γραφή τα ονόματα στον ουρανό, είναι τεκμήριο της δικής μας αρετής και δικού μας βίου (εννοείται του χριστιανικού)• το να εκβάλλει όμως κανείς δαιμόνια είναι του Σωτήρος χάρις, γιατί Αυτός την έχει δώσει.

Γι' αυτό, σ' εκείνους που καυχώνται όχι για την αρετή, αλλά για τα σημεία που κάνουν και λένε: «Κύριε, δεν διώξαμε δαιμόνια με το δικό Σου όνομα και με το δικό Σου όνομα δεν κάμαμε πολλά έργα δυνάμεως;» αποκρίθηκε: «Αληθινά σας το λέγω, δεν σας γνωρίζω». ΜΑΤΘΑΙΟΣ Ζ, 22-23.

Διότι ο Κύριος ούτε θέλει να γνωρίζει τας οδούς των ασεβών. ΡΩΜ. Α, 18.

Πρέπει λοιπόν κατά γενικό κανόνα, να προσευχώμεθα καθώς προείπα, για να λαμβάνουμε χάρισμα διακρίσεως πνευμάτων, ώστε να μη πιστεύουμε σε κάθε πνεύμα, καθώς λέει η Γραφή. Α ΙΩΑΝ Δ, 1

ΟΙ ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Θα ήθελα τώρα να σιωπήσω και να μην ειπώ τίποτε δικό μου — από τον εαυτό μου — και να αρκεσθώ μόνον σ' αυτά. Για να μη νομίσετε όμως, ότι αυτά τα λέγω απλώς (θεωρητικά), αλλά για να πιστέψετε ότι αυτά που διηγούμαι είναι από πείρα δική μου και αληθινά, γι' αυτό και πάλιν θα σας πω όσα είδα να επιτηδεύονται οι δαίμονες, έστω κι' αν γίνω σαν ανόητος. Ξέρει όμως ο Κύριος που με ακούει, την καθαρή μου συνείδηση και ότι όχι για μένα, αλλά χάριν της αγάπης σας και για να σας παρακινήσω στην άσκηση της αρετής, τα λέγω όσα ξέρω.

• Πόσες φορές με μακάρισαν κι' εγώ τους καταράστηκα στο όνομα του Κυρίου!

• Πόσες φορές προείπαν για το νερό του πόταμου (Νεΐλου) ! κι' εγώ τους έλεγα: Και τι σας μέλει εσάς γι' αυτό;

• Ήλθαν κάποτε με απειλές και με περικύκλωσαν, όπως οι στρατιώτες με πανοπλίες.

• Και άλλοτε με αλόγα και θηρία και ερπετά γέμισαν το σπίτι κι' εγώ έψαλλα: «Ήλθαν με άρματα και με άλογα, εμείς δε (θα γενούμε Ισχυρότεροι, θα νικήσουμε και) θα μεγαλυθούμε με το όνομα του Κυρίου Θεού μας». ΨΑΛΜ. ΙΘ 8.

• Και με τις προσευχές κατανικήθηκαν εκείνοι παρά του Κυρίου.

• Ήλθαν κάποτε μέσ' στο σκοτάδι σαν φωτεινά φαντάσματα και έλεγαν: Ήλθαμε να σου φέξομε Αντώνιε. Κι εγώ προσευχόμενος μισοκλείνοντας τα μάτια κι' αμέσως έσβησε το φως των ασεβών.

• και έπειτα' από λίγους μήνες, ήλθανε ψάλλοντας κι' έλεγαν λόγια από τις Γραφές! «Εγώ δε ωσει κωφός ουκ ήκουον» . ΨΑΛΜ., ΛΖ, 14.

• Έσεισαν κάποτε το μοναστήρι, μα εγώ προσευχόμενος ακίνητος (χωρίς να χάσω το θάρρος μου), επιμένοντας στο πνευματικό μου φρόνημα.

• Κι' αργότερα ξανάρθαν κρατώντας κι' σφύριζαν κι' χόρευαν. Καθώς δε προσευχόμενος και ανακαθόμουν ψάλλοντας μέσα μου, ευθύς αμέσως άρχισαν να θρηνούν και να κλαίνε σαν να είχαν εξαντληθεί τελείως από την κούραση, εγώ δε δόξαζα τον Κύριον, που τους καθήρεσε και

εξέθεσα στο κοινό την τόλμη και τη μανία τους.

ΑΛΛΕΣ ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

- Φάνηκε κάποτε ένας δαίμων πολύ ψηλός και φανταχτερός και τόλμησε να ειπεί:
- Εγώ είμαι η δύναμις του Θεού και, Εγώ είμαι η Πρόνοια, τι θέλεις να σου χαρίσω; Εγώ δε τότε φύσηξα περισσότερο στα μούτρα του, είπα το όνομα του Χριστού, επεχείρησα και να τον χτυπήσω και φάνηκα σαν να τον χτύπησα. Αμέσως αυτός, που ήταν τόσο μεγάλος, στο όνομα του Χριστού, χάθηκε, μαζί με όλα τα δαιμόνια της παρέας του.
- Ήλθε κάποτε όταν νήστευα, μοιάζοντας σαν μοναχός - ο δολερός - και κρατώντας ψωμιά φανταστικά και με συμβούλευε λέγοντας;
- Φάγε και ησύχασε από τους πολλούς κόπους' άνθρωπος είσαι και συ και θ' αρρωστήσεις. Εγώ δε, μόλις κατάλαβα την πονηρία του, σηκώθηκα να προσευχηθώ. Κι' εκείνος δεν μπόρεσε ν' αντέξει, γιατί χάθηκε και φάνηκε να βγαίνει σαν καπνός από την πόρτα.
- Πόσες φορές έδειξε στην έρημο φαντασία χρυσαφιού ! Μόνο και μόνο για να το πιάσω και να το κοιτάξω. Εγώ δε έπαλλα καταπάνω του κι εκείνος έλιωνε.
- Πολλές φορές μου προξενούσαν πληγές και εγώ έλεγα «Τίποτα δεν θα με χωρίσει από την αγάπη του Χριστού». ΡΩΜ Η, 35.
- Κι' αυτοί περισσότερο χτυπιόντουσαν μεταξύ τους μετά απ' αυτό. Μα, δεν ήμουν εγώ που τους έπαυα και τους αργούσα (τη δύναμη τους), αλλ' ήταν ο Κύριος που λέγει: «Έβλεπα το σατανά σαν αστραπή από τον ουρανό να πέφτει» . ΛΟΥΚΑ Ι, 18.
Εγώ δε τέκνα μου, θυμούμενος το Αποστολικό ρητό τα «Μετέφερα αυτά στον εαυτό μου», Α ΚΟΡΙΝ. Δ,6. για να μάθετε να μην αποκάμπετε στην άσκηση, μήτε να φοβάσθε του διαβόλου και των δαιμόνων του τις φαντασίες.

Η ΔΟΛΕΡΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Και επειδή κατάντησα ανόητος με το να σας τα διηγούμαι αυτά, δεχθείτε και τούτο για ασφάλεια και αφοβία και πιστεύετε με' γιατί δεν ψεύδομαι.

- Έκρουσε κάποτε ένας στο μοναστήρι την πόρτα μου και άμα βγήκα, είδα έναν που φαινόταν ψηλός και λιγνός. Έπειτα, καθώς τον ρώτησα:
— Εσύ ποιος είσαι; είπε:
— Εγώ είμαι ό σατανάς. Όταν έπειτα τον ρώτησα:
— Γιατί λοιπόν είσαι τώρα εδώ; εκείνος έλεγε:
— Γιατί με κατηγορούν άδικα οι μοναχοί και όλοι οι άλλοι Χριστιανοί; Γιατί με καταριόνται κάθε ώρα; Όταν δε εγώ του είπα:
— Αλήθεια, γιατί τους ενοχλείς; είπε:
— Δεν είμ' εγώ που τους ενοχλώ, αλλά αυτοί οι ίδιοι τaráσσουν τους εαυτούς των. Γιατί εγώ κατάντησα ασθενής. Δεν διάβασαν, ότι «Χάθηκαν τελείως οι ρομφαίες του εχθρού και κατέστρεψες τις πολιτείες», ΨΑΛΜΟΣ Θ, 7. δεν έχω πια τόπο, ούτε βέλος, ούτε πόλιν. Παντού έχουν γίνει Χριστιανοί• έπειτα και η έρημος έχει γεμίσει μοναχούς.
Τους εαυτούς των να φυλάξουν και να μη καταριόνται εμένα άδικα. Τότε, αφού θαύμασα τη χάρη του Κυρίου, του είπα:
— Ενώ είσαι πάντα ψεύτης και ποτέ δεν λες την αλήθεια, όμως τώρα και χωρίς να θέλεις, αυτό που είπες είναι αληθινό. Πράγματι ο Χριστός, που κατέβηκε γι' αυτούς στον κόσμο, σε έχει εξασθενίσει, σ' έβαλε κάτω και σε γύμνωσε (από κάθε δύναμη). Εκείνος ακούγοντας το όνομα του Σωτήρος (που τον έκαιγε) και μη υποφέροντας το κάψιμο, έγινε άφαντος.

ΟΠΑΚΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΕΙΛΙΑΣ

Αφού λοιπόν κι' αυτός ο διάβολος ομολογεί, ότι δεν έχει δύναμη για τίποτε, οφείλουμε να τον καταφρονούμε παντελώς κι αυτόν και τα δαιμόνια του.
Και έχει μεν ο εχθρός μαζί με τα σκυλιά του τόσες πολλές πανουργίες, εμείς όμως αφού μάθαμε την αδυναμία τους, μπορούμε να τους περιφρονούμε.
Κατ' αυτόν τον τρόπο βεβαιωμένοι, να μην αποθαρρυνόμαστε εκ των προτέρων, μήτε να περνούν δειλίες από την ψυχή μας, μήτε να αναπλάθομαι (να φέρνομαι συνεχώς) στο μυαλό μας

φόβους, λέγοντας:

— Μήπως άρα άμα έλθει ο δαίμονας με ανατρέψει ! Μήπως, ως δυνατώτερος, επικρατήσει και με νικήσει ή ξαφνικά παρουσιαστή και με συνταράξει!

Ούτε καν να σκεπτόμαστε έτσι ή κάτι τέτοια πράγματα, μήτε να λυπούμαστε σαν να είμαστε χαμένοι.

Μάλλον δε, να έχουμε το θάρρος και να χαιρόμαστε πάντοτε, γιατί έχουμε σωθεί' κι' ας σκεπτόμαστε βαθιά με την ψυχή μας, ότι ο Κύριος είναι μαζί μας. Αυτός που τους κατατρόπωσε και τους κατήργησε. Και να βάζουμε στο μυαλό μας και να θυμόμαστε πάντοτε, ότι, εφ' όσον ο Κύριος είναι μαζί μας, τίποτε δεν θα μας κάνουν οι εχθροί.

Διότι, όταν έλθουν, ότι λογής μας βρουν, ανάλογα κι' αυτοί συμπεριφέρονται απέναντι μας και ανάλογα με τις σκέψεις που βρίσκουν μέσα μας, εξομοιώνουν κι' αυτοί τις φαντασίες τους (τα φαντάσματα τους).

Εάν π.χ. μας βρουν να δειλιάζουμε και ταραγμένους, ευθύς αμέσως αυτοί σαν τους ληστές που βρήκαν αφύλαχτο τον τόπο τον καταλαμβάνουν και ότι σκεπτόμαστε μέσα μας, το ίδιο κάνουν κι' αυτοί με το παραπάνω.

Αν δηλαδή, μας βλέπουν φοβισμένους και να τα έχουμε χαμένα, αυξάνουν περισσότερο τη δειλία μας με τα φαντάσματα και τις απειλές και έτσι του λοιπού κολάζεται μέσα σ' αυτά η ταλαίπωρη ψυχή.

Αν όμως μας βρουν να χαιρόμαστε, γιατί είμαστε του Κυρίου και να σκεπτόμαστε για τα μέλλοντα αγαθά και να θυμόμαστε τα (λόγια, τα έργα και την αποστολή) του Κυρίου και να σκεπτόμαστε ότι τα πάντα είναι στο χέρι του Κυρίου και ότι δεν έχει καμιά δύναμη ο δαίμων κατά του Χριστιανού, ούτε έχει καθόλου εξουσία εναντίον κανενός, τότε, βλέποντας την ψυχή ασφαλισμένη με τέτοιους λογισμούς, γυρίζουν και φεύγουν καταντροπιασμένοι.

Όταν είδε τον Ιώβ ο εχθρός τόσο καλά περιφραγμένο μ' αυτόν τον τρόπο, αποχώρησε απ' αυτόν, όμως βρίσκοντας τον Ιούδα γυμνό από τέτοιες σκέψεις, τον αιχμαλώτισε.

Ώστε, εάν θέλομε να καταφρονήσουμε τον εχθρό, ας σκεπτόμαστε πάντοτε τα του Κυρίου και ας χαίρει πάντοτε η ψυχή μας με την ελπίδα στον Κύριο. Έτσι θα βλέπομε τα παιγνίδια των δαιμόνων να εξαφανίζονται σαν καπνός και τους ίδιους θα τους βλέπομαι να φεύγουν μάλλον, παρά να μας καταδιώκουν. Γιατί αυτοί, όπως προείπα, είναι πολύ δειλοί, μιας και προσμένουν το αιώνιο πυρ, το ετοιμασμένο γι' αυτούς.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ , ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.
ΓΡΑΦΕΙΣ ΠΑΡΑ , ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.
ΜΕΓΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
ΕΚ. Β. ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.